

Θ' αναστηλώσω το πατρικό μου σπίτι

Πάλι τα κεραμύδια να' ν κοντά στον ουρανό
και
στην άκρη της στέγης να ξύνετ' ένα αστέρι.

Πάλι οι αψίδες της πόρτας και των παραθυριών
να 'ν ουράνια τόξα,
να βγαίνουνε τις χαραυγές και να δοξάζουνε τη
μοίρα του κόσμου.

Πάλι να κεντήσουνε τα ταβάνια με το δράπανο
του δρυοκολάπτη και ν' ανθίσει ο ουρανός
και να ξαναπετούν τα θεοπούλια, μπαينوβγαίνοντας
απ' τα παραθύρια του ήλιου.

Πάλι να σκαλίσουμε τ' αετώματα με θεούς και με
καστανόφυλλα και χελιδονοφωλιές
και να βάλουμε στο τζάκι το σύμβολο του Οδυσσέα
για καπνούς του σπιτιού και για Ιθάκες.

Όλα θα τα ξαναβάλω στη θέση τους. Καλή κι
αρχή.

Και θα ξανανάψω τη φωτιά με το δρένιο*
κούτσορο στη γωνιά.

Όλα θα τα ξαναβάλω στη θέση τους. Μα πού να
βρω, να ξαναβάλω στην άδεια θέση τους
στην κορφή του σπιτιού μου, τον παππού, τη γιαγιά;!...

**Νίκος Κατσαλίδας
(Αλβανία)**

* δρένιο: το ξύλο της βελανιδιάς

